

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου).
 Ἡ Λαμπιρίνα ἔστρεξε ν' ἀνέβη μ' ἀλαφομωμένη τὴν καρδιά στὴ σοφίτα. Βόηξε τὴν Ρόζα βροντὴ κόπης. Ἡ γυνὴ μαγειρίσσο καθόταν πλάι τῆς καὶ τῆς ἔβλεπε βραχύνοντα πονιά στο κεφάλι.
 Μόλις ἔπαιξε ἡ μητέρα τῆς, ἡ Ρόζα γύρισε καὶ τὴν καττάξε μ' ἄγνοια. Τὶ νέα νάχε φέρει ἄρανε ὁ ἀδελφός τῆς ἀπέβω;
 Ἡ Λαμπιρίνα κάθησε κοντὰ τῆς στο κρεβάτι καὶ ἔστειλε τὴ μαγειρίσσο νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ ἕνα ποσι.

Μητέρα!... τρομοφοβήθηκε ἡ Ρόζα ὅταν ἔφυγε ἡ μαγειρίσσο.

Ἡ Λαμπιρίνα τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι στὰ δικά τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Ἠπίστε, παιδί μου. Μὴν κόνης ἐτσι. Σκέψου τὴν ὑγεία σου, Ρόζα μου.

— Τί σθέλε ὁ πατέρας, μητέρα;

— Ἠθέλε νὰ μοῦ μιλῆσῃ, παιδί μου.

— Σοῦ μίλησε γιὰ μένα; Γιὰ κείνον;

Πις; μου, μητέρα.

— Ἠπίστε, κόρη μου. Ὅλα πηγαίνουν καλά. Μὰς λυπήθηκε ὁ Θεός.

— Λές ἀλήθεια, μητέρα;

— Ναί, κόρη μου.

— Τί σόπτε ὁ πατέρας;

— Μολόμισσε πολύ, Ρόζα μου. Τοῦτσες ὁ θυμός. Μείνανε σύμφωνοι νὰ πᾶς νὰ μείνῃς λίγες ἡμέρες στὴν Κηφισιά, στὴ θειά σου... Δὲν τὸ θέε καὶ οὐ αὐτό, παιδί μου;

— Στὴν Κηφισιά; Γιατί; Γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεχάσω λέα! Γι' αὐτό; Αὐτὸ δὲν εἶνε, μητέρα!...

— Μὴν σπαρταρᾶς ἐτσι, παιδί μου. Ὁ πατέρας σου σὲ στέλνει στὴ θειά σου γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα σου, νὰ συνέλθῃς. Θὰ ξεχασῆς ἐτσι, παιδί μου Ρόζα, θὰ γυαλιγγῆ ἡ καρδοῦλα σου...

Ἡ Ρόζα ἀνατίθησε στο κρεβάτι τῆς ἔξωλη.

— Νὰ τὸν ξεχάσω εἶπες, μητέρα. Γιατί τὸ εἶπες αὐτό; Νὰ τὸν ξεχάσω; Ὅχι, μητέρα, δὲν θὰ γίνῃ ποτέ... ἄκουε, κοπέρι αὐτό...

— Κι' ἂν σ' ἀπαρηθῆ αὐτός, παιδί μου;

— Ψέματα!... Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἀλήθεια. Νὰ μ' ἀπαρηθῆ ὁ Ἄνδρας;

— Ἄ, μητέρα, μητέρα, δὲν τὸν ξέφυε, δὲν ξέφυε πόσο μ' ἀγαπᾶει!...

— Εἶσα νέα, κόρη μου, καὶ βίλειες τὰ πράγματα ὠραία κι' ὀλόφωτα. Πηστεῖνε εἰκόλια, Ρόζα, στὰ λόγια τὰ πλανευνὰτὰ τῆς ἀγάτης. Μὰ σὶ νεοί σήμερα, κοροῦλια μου, λέν ψέματα, μιλοῦν μὲ τὸ χεῖλι, δὲν μιλοῦν μὲ τὴν καρδιά. Ἐτσι πλανεύτηρε κι' ἡ δική σου ἡ ἀθῶα καρδοῦλα, παιδί μου...

— Πᾶψε, μητέρα, μὴ τὸ ξαναπῆς, αὐτό. Ὁ Ἄνδρας μ' ἀγαπᾶει ὡσο τὸν ἀγατῶ κι' ἐγώ. Θὰ προτιμῶσε νὰ πεθᾶνῃ, μὰ ὄχι νὰ μ' ἀρηθῆ, νὰ μὲ ξεχάσῃ!

Ἡ Λαμπιρίνα κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι τῆς κι' ἀναστενάξε:

— Ἄχ, παιδί μου, ἔχεις καλὴ καρδιά καὶ δίνεις πίστι στὰ λόγια καὶ τοὺς ὀρκους τῆς ἀγάτης! Ὅθ' ὄχι, Ρόζα μου, μὲ τὸν καιρὸ πόσο σωστὰ θὰ βρῆς τὰ λόγια μου. Θὰ πατήσης καὶ μόνη σου πὸς σοῦ λέω ἀλήθεια. Ναί, Ρόζα, ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶπε στὸν ἀδελφὸ σου πὸς δὲν θὰ ξητηρῆ νὰ σὲ δῇ λέα, πὸς θ' ἀποτραβηθῆ μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Ἡ Ρόζα γυρῶσε τὰ μάτια τῆς καὶ κούτταξε τὴ μητέρα τῆς, σὺν νύθελε νὰ διαβάσῃ στο μάλὸ τῆς.

— Μητέρα, φρονᾶς, μοῦ λές ψέματα, ψέματα, ψέματα!... Δὲν εἶ πατέρα, μητέρα, ἄκουε, δὲν πιστεύω στὰ λόγια τοῦ μοῦ λές. Συγχωροσέ με γι' αὐτό, μητέρα, μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν πιστῶ νὰ σὲ πιστέρω.

Ἡ Λαμπιρίνα τῆς βούγκωσαν τὰ μάτια.

— Τὰ λόγια σου εἶνε σωλῆρα, Ρόζα, τῆς εἶπε. Γιατί πληγῶνεις τὴν καρδιά τῆς μητέρας σου;

Ἡ Ρόζα συγκινήθηκε. Ἐσπίξε τὸ χέρι τῆς γύρω στο λαιμὸ τῆς μητέρας τῆς καὶ τῆς εἶπε δακρῶζοντας:

— Συγχωροσέ με, μητέρα, συγχωροσέ με. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπῶ.

— Μιλήστε μου... Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω.

σω, μητεροῦλα μου. Ναί, μοῦ λές, ἀλήθεια, σὲ πιστεύω. Μοῦ μῶδες μὲ εὐλογοῖνε. Αὐτὰ ποῦ λές τὰ πιστεύεις. Μὰ σὶ γέλασαν, μητέρα. Σόβταν ψέμισατα γιὰ νὰ μὲ πλανέψουν. Ὁ Ἄνδρας νὰ μ' ἀπαρηθῆ!... Ὁ Ἄνδρας νὰ φύγῃ!... Δὲν θὰ τὸ πιστέω αὐτὸ κι' ἂν μοῦ τόλεγε μὲ τὸ ἴδιον του τὸ στόμα!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Ρόζας ἔκαμαν ἐντύπωση στὴ Λαμπιρίνα. Ἄν ἀλήθεια τῆς εἶχαν τὴ ψέματα; Ἄν ἡ Ρόζα εἶχε δίκιο, ἂν εἶχε μαντέψει τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴ δύναμι ποῦ δίνει ἡ ἀγάτη νὰ μαντεύσῃ ὅ, τι θέλων νὰ μᾶς κρύψουν;

— Παιδί μου, πιστέψε τὴ μητέρα σου. Ὁ, τι σοῦτα, μοῦ τόπε ὁ πατέρας σου. Ἦσως νὰ εἶνε ὅσοι; Λές, Ρόζα μου, παιδί μου. Μὰ μὴ δείχνῃς τίποτε. Γιὰ τὸ καλὸ σου, κόρη μου. Δέξου νὰ πᾶς στὴ θειά σου. Αὐτὸ εἶνε τὸ πὸ φρόνιμο. Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς;

— Ναί, μητέρα, θὰ πάω...

— Μοῦ τὸ λές μὲ τὴν καρδιά σου;

Ἡ Ρόζα κόπτασε.

— Μίλα μου, κόρη μου...

— Ναί, θὰ πάω, μητέρα.

Ἡ Λαμπιρίνα ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ἀνέβηκε ἡ μαγειρίσσο, κρατῶντας τὸ δίσκο μὲ τὸ ταῦ.

— Πις τὸ ταῦ σου, παιδί μου, εἶπε ἡ Λαμπιρίνα στὴ Ρόζα. Θὰ κατέβω μὰ στιγμὴ νὰ δῶ τὸν πατέρα σου καὶ θὰ ξαναγῶ ἀμέσως.

Ὅταν ἡ Λαμπιρίνα ἔφυγε, ἡ Ρόζα ἔστρεξε γύρω τῆς ἕνα γρήγορο βλέμμα. Τὰ ποῦκα τῆς ἦσαν ἐκεῖ, φερμένα σὲ μὰ καρδέλλα. Αὐτὸ τὴν ἠσπίξε. Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί τῆς Δὲν μποροῦσε νὰ ζῆσῃ πλέον σ' αὐτὸ τοῦ σπιτί. Ὅχι, δὲν μποροῦσε νὰ ζῆ πιά μακριὰ του. Θάφευγε τὴ νύχτα αὐτῆ, παρ' ὅλο τῆς τὸν ἀρετὸ καὶ θάτρεχε κοντὰ του. Κ' ὅστερα ἂς γίνονταν ὅ, τι ἤθελε. Τὶ τὴν ἔμελλε γιὰ τὴ ζωῆ, γιὰ τὰ κλοῦθι τοῦ πατέρα τῆς;

Ἄς ζῶσε κοντὰ στὸν ἀγαπημένο τῆς κι' ἂς ἔτρωγε καὶ ἔσῳ ψομί. Θὰ κροῦθῶντοσαν κίττον τις πρώτες ἡμέρες, ὅσων νὰ περῶσῃ ἡ μόρα.

Μᾶρος στὴν ἐπιμονὴ τῆς αὐτῆ, τί θάκανε κι' ὁ πατέρας τῆς. Ὁ ἀναγκᾶζονταν νὰ ἱποκινή.

Μὰ κι' ἂν κροῦτοῖσε ἡ ὄργη του, προτιμῶσε ν' ἀπαρηθῆ αὐτὸν ποῦ τὴν γέννησε, μὰ ὄχι τὸν ἀγαπημένο τῆς...

Ὅταν ἀργότερα ἀνέβηκε στὴ σοφίτα ἡ Λαμπιρίνα, φωνάζον πὸ ἠσυχασμένη. Ὁ Λαμπιρίνης εἶχε τομπαρῆ κατὶ μὲ τὰ παιδιὰ κι' εἶχε πάρει νὰ κοιμηθῆ.

Ἐτσι τελειώσε ἡ μέρα αὐτῆ, ἡ τόσο τραγιὰ γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Λαμπιρί.

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα λέα.

Ἡ Ρόζα εἶχε κατέθει στὴν κρεββατοκομιχῆ τῆς. Ἡ μητέρα τῆς κάθησε λίγο μαῦθ τῆς, προσπαθώντας νὰ τὴν καθιστήσῃ ἐντελῶς.

Ἡ Ρόζα προσκετοῦθη πὸς θέλει νὰ κοιμηθῆ γιὰ νὰ τὴν ἀναγκᾶσῃ νὰ φύγῃ. Μὰ μόλις ἡ μητέρα τῆς ἔβγασε στὴν πόρτα καὶ τομαῖζονταν νὰ βγῆ ἔξω, οἰχτήρε ἀνάη τῆς κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλῆ.

— Μητεροῦλα μου!... Μητεροῦλα μου!...

Εἶχε συγκινηθῆ βαθιὰ στὴ σκέψῃ πὸς θάφευγε καὶ δὲν θὰ τὴν ξεανάβλεπε λέα ἴσως. Ἠθέλε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴν φίλησῃ γιὰ τελευταία φορὰ!...

Ἡ Λαμπιρίνα δὲν παραξενεύτηκε καθόλου, οὔτε κι' ἱπομᾶστρε τίποτα. Τὴν εἶδισε φρονιὰ τὴ νεωχὴ αὐτῆ κροῖα, στὴν κατᾶσσει ποῦ βροῖκοταν ἡ Ρόζα. Γι' αὐτὸ τὴν πῆγε ὡς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ τὴν πλάγιασε, ὅπως ἔκανε ὅταν ἦταν ἡμωροῦλα, λέγοντάς τῆς γλυκά, τραφερά λέγια:

— Κοιμήσου, κόρη μου. Κοιμήσου, γλυκειά μου. Κοιμήσου, χορσαῖρι μου... Μὴ σκέψῃσαι πιά τίποτα. Θὰ ξεγυαθῶνῃ ἡ καλὴ ἡμέρες. Κι' ὁ ἀφέντης ὁ Χριστός θὰ τὰ φέρῃ ὅλα ὅσοι πῶθε ἡ καρδοῦλα σου. Ναί, κόρη μου, κοιμήσου...

(Ἀκολουθεῖ).

